

gaaer sin Vej, uagtet en Politibetjent siger: Vær saa god at passere. Udkastet foreskriver imidlertid Straf for en saadan Ulydighed, og jeg troer, at en saadan Bestemmelse ikke her er paa sin Plads. Men dernæst troer jeg ogsaa, at en saadan Bestemmelse har store Betænkkeligheder ved sig. Den er vistnok overordentlig practisk og meget beqvem for Politiet, men jeg troer, at den vil være meget ubevnem for Borgerne. Enhver, der tilfældigvis kommer tilstede ved et Opløb, udsætter sig saaledes for Straf, og nu kan man vel indvende, at det er hans egen Skyld, da Politiet 3 Gange har opfordret Mængden til at stille sig ad, og han alligevel ikke har efterkommet denne Advarsel. Men vide ikke Alle, at denne Opfordring ikke høres, fordi den ikke kan høres. Politiet siger til de første Rækker: Vær saa god at stille sig ad i Kongens og Lovens Navn. Men Folk inde i Mængden kunne ikke høre det, de faae altsaa ikke Opfordringen, og kunne ikke efterkomme Advarselen. Det er i sin Orden, at den, der kommer til et Opløb for at volde Tumult, bliver straffet, og ligeledes kan det være i sin Orden, at den, som kommer blot af Nysgjerrighed, bliver straffet; men det er urigtigt, at Folk skulle straffes, som reent tilfældigt komme tilstede, fordi deres Forretninger føre dem derhen, eller fordi de boe i Gaden, eller komme tilstede i den bedste Hensigt netop for at forebygge Ulykker.

Der er i Christian V's Lov nogle Bestemmelser, som ere overordentligt utilfredsstillende for Nutiden, det er dem, der angaae Forbrydelser mod Religionen. Disse Forbrydelser have imidlertid, navnlig ved Presseloven, faaet en ganske anden Charakter i Nutiden. Disse nyere Bestemmelser ere væsentligt blevne fulgte i det foreliggende Udkast, og der er ikke meget at sige derimod. Jeg troer dog, at § 158 kan have nogen Betænklichkeit ved sig. Denne Paragraph siger, at den, der driver Spot med eller forhaaner noget her i Landet bestaaende Religionsfællesskabs Troeslærdom eller Gudsdyrkelse, straffes med Fængsel, ikke under een Maaaned simpelt Fængsel, eller under særdeles formildende Omstændigheder med Bøder. Det er ganske vist, at det at drive Spot med hvilken som helst Religionsfællesskab, kan være Noget

høist utilbørligt, og hvis man f. Ex. afbryder en Præst, selv om det er en Mormonpræst, paa en usømmelig Maade i hans Foredrag, er det strafbart. Men denne Paragraph rammer ogsaa Spot og Haan mod Religionen i Pressen, og nu er det dog aabenbart, at under hvilken som helst religiøs Polemik maa det være, ikke alene tilladeligt men nødvendigt, at der anvendes Ironi; men derved kommer man meget let til at drive Spot med den eller den Religion, og bliver altsaa straffskyldig, med andre Ord Paragraphen affæker i grunden den literære religiøse Polemik, og det kan dog ikke være dens Mening. Der er en anden Klasse Forbrydelser, som i Christian den Stes Lov er behandlet paa en for Nutiden aldeles utilfredsstillende Maade, nemlig Sædelighedsforbrydelser. De ere naturligvis her stillede paa en langt bedre Fod; men jeg maa dog sige, at Behandlingen deraf forekommer mig ikke at være tilfredsstillende. Jeg kan til en vis Grad være enig med den ærede foregaaende Taler, der udhævede, at han savnede her den rette Hensynstagen til Lighed. Det fremkommer paa to Punkter, for det Første i § 158 — den første Paragraph i Capitlet, der handler om Forbrydelser mod Sædeligheden, — som vedligeholder Straffen for Hoer. Det er en Selvfølge, at et Samsund, der, hvad ethvert ordentligt Samsund maa gjøre, anerkjender Ægteffabet som en vigtig Institution, som — saa at sige — Grundlaget for Samsundet, maa misbillige Ægteffabsbrud; men fordi man anerkjender Saadant for usædeligt, dædbærbigt og moralsk forkasteligt, er det ikke dermed sagt, at man skal belægge det med Straf. Jeg troer, at det er ønskeligt for alle Parter, for Samsundet som for de enkelte Individier, at man i Straffelovbogen aldeles udelukker disse Straffe; jeg troer ikke, at der gjøres nogen Gavn ved at lade Straffemagten indblande sig i dette meget delicate Forhold, og det navnlig af det Hensyn, som blev udtalt af den ærede foregaaende Taler, at Hoerstraffen, saafremt man ikke i enkelte Tilfælde vil chicanere, kun vil finde sin Anvendelse paa simple Folk. Vi have for ikke mange Aar siden her i Landet seet, at Frederik den Sjette levede i bitterlig Hoer med Fru Danne- mand. Vilde det ikke under saadanne Forhold